

REVISTA DEL CENTRE DE LECTURA

ANY IV.

REUS, 1.er DE NOVEMBRE DE 1923

NUM. 91.

CADA QUINZE DIES

Alguns amics meus, llegidors assidus i benèvols d'aquestes pobres cròniques, em demanen que insisteixi en parlar del mateix tema que fou objecte de comentari en la crònica de la quinzena anterior. Les teves ironies, em diuen els amics, les teves burles i les teves lamentacions, estan molt bé i son oportunes; però ens sembla que ho has fet flux i que deuries tornar'hi per a reblar el clàu, a veure si així acabavem d'una vegada amb la frescura d'aquests periodistes i escriptors que, parlant de lo que no saben o moñant-se, amb aire de superhomes, de lo que saben massa, ens posen cada dos per tres en ridícul tot pintant-nos un Reus que, de tan estrafet, ni els seus fills el reconeixem. Això diuen els meus amics; però que ells em perdonin, puix no penso com ells en aquest punt concret i, per consegüent, no donaré satisfacció a la demanda llur.

Per molt gran que sigui la indignació que sentin els meus estimats amics llegidors davant de les intolerables picardies dels publicistes que tot sovint ens fan víctimes de les malifetes llurs, jo la sento corretgida i augmentada. Si a les meves mans estigués el remei, podeu ben creure que, en un dir Jesús, acabaria amb aquests senyors que, després de afalagar-nos i donar-nos quatre copets a l'espatlla en senyal de bona amistat i tracte franc, una vegada

tenen els nostres diners es burlen de nosaltres publicant falses informacions de lo que és i val la nostra ciutat. I de bona gana, i sense fer-me pregar gaire, portaria avui aquí alguns més dels disbarats i tonteries dels quals vaig fer abundant arreplec tot llegint el número extraordinari de la revista *Mercurio* i el volum 50 de la *Enciclopedia Espasa*, i encare vos diré més: que no faig pas renunciament de parlar, aprofitant qualsevulla avinentesa, d'aquestes coses i d'altres de tan pintoresques com elles, com és, posem per exemple, aquella *Geografia General de Catalunya* que es publicà dirigida per En Carreras i Candi.

Però, tot això, avui per avui, no ho considero ni prudent ni tampoc eficaç. Persistir en tractar, un dia i un altre dia, fins a treuren tot el suc, d'una mateixa qüestió, equival, com s'acostuma a dir en el lèxic periodístic, a emprendre una campanya, i és clar com l'aigua clara que, una campanya a base d'articles quinzenals, no pot portar a cap resultat positiu i beneficiós, que quinze dies són molts dies per a que un hom pugui recordar lo que ha llegit en una fulla de periòdic i per a que qui escriu pugui mantenir el caliu dels seus entusiasmes i l'empenta de les seves filípiques. I en quant a si és o no és prudent, jo puc dir-vos que, alligonats per una experiència de molts anys de prova, sabem prou bé com és de

trencadissa la nostra feina de cronistes en aquestes pàgines del portaveu del CENTRE DE LECTURA, puix no sempre les paraules escrites son interpretades en el sentit estricte que elles tenen, ni els consells més entenimentats son tinguts en compte, ni les crítiques més suaus i justes poden fer-se sense que surti alguna persona que se'n senti agraviada. I després venen els gemecs, les queixes, els crits i les protestes i qui al cap-d'avall paga els plats trencats és el CENTRE.

No hi ha que donar-hi voltes amics meus: nosaltres ja havem complert donant el crit d'alarma i cridant l'atenció dels nostres conciudadans per a que es posin a la defensiva i àdhuc prenguin l'ofensiva, contra els atacadors, amb més o menys punts de literats i historiadors equànims, que ens prenen els quartos i el pèl. La nostra tasca és aquesta que hem fet i no pas cap altra. Lo altre, o sigui completar-la i fer campanya, correspon de dret als diaris, puix ells amb el llur conversar quotidià amb els llegidors, poden amb eficàcia i sense cap mena de perill tractar d'aquelles qüestions que per ésser profitoses per a l'interès general dels ciutadans, estan molt per damunt dels compromisos de partit i les miserietes de les capelletes que sostenen el tinglado de la vida del periòdic. Ells si que podrien fer-ho i, a la vegada que realitzarien l'obra de misericòrdia d'arrencar la careta d'aquells publicistes dels quals venim parlant, aconseguirien una amenitat, un interès i una força d'opinió que ara no tenen.

Em diréu, segurament, que la meua tesi està molt bé en el camp de la teoria, però que en portar-la a la pràctica ha de fallar, puix els diaris locals no son lo que semblen i gràcies que fent la viu-viu vagin tirant i que molts cops si surten al carrer és per obra de miracle, ja que miracle, i no pas dels petits, és que pugui sortir un diari que es fà ell tot sol. I jo vos respondré que no em dieu res de nou; que, per haver-lo vist i tocat, conec quin és el viure precari dels diaris de la ciutat; que sé perfectament lo que representa i lo que val el sa-

crifici dels benemèrits ciutadans que accepten el càrrec de directors o redactors d'un diari, sense que l'ofici els dongui ni per a el gasto de benzina de l'encenedor; que no ignoro fins on arriba la febra dels que, atacats d'allò qu'hem convingut en anomenar *xarampió literari*, fan ofrena de llurs fruits primerencs a la premsa diària i li porten una bufada de joventut i entusiasme que ben aviat s'acaba en trobar-se sense guia, sense estimul i sense esperança de recompensa; i que, per consegüent, soc el primer en reconèixer les dificultats, quasi bé invencibles, amb que s'ha de topar quan es vulgui que'ls periodistes de la localitat trasquin seguida i intensament encara que sigui bregant per a el bon nom i l'enlairament de la ciutat del nostres amors.

Tot, tot això, i moltes altres coses que a dretes callem, puix no volem ferir la susceptibilitat de cap company, sabem del *vivir muriendo*, o *vivir pitjor* encara que *muriendo*, dels diaris que a Reus veuen la llum. Però, fidels a la nostra missió, de la qual més amunt feiem esment, nosaltres cumplim amb el deure de posar el dit a la llaga per tal de despertar, amb el dolor provocat, el malalt i veure d'aconseguir així que aquest es posi en regim de guariment. Ara toca als malalts, als periodistes reusencs, donar-se compte de les nafres llurs i, prenent peu de lo que, amb bon desig i sant intent els hem dit aquí, veure la manera de remeiar-se, dignificant i ennoblint l'ofici de periodista i dignificant al mateix temps ies fulles diàries de la premsa reusenca que,—creieu-me bons amics—fa pena i fa enrogir moltes vegades la cara de vergonya.

I si, estimats companys en periodisme, no en teniu prou per a guiar-vos amb el vostre saber, i no vos podeu fiar prou de les energies de cada u de vosaltres per separat per a millorar el vostre actuar, busqueu metge i busqueu qui vos ajudi, que joestic segur que ho trobareu. I sinò, dieume per a què i per què hauriem fundat l'«Associació de la Premsa»; no vos sembla?

O. ROVELLAT PRAT

